ANUL VI. - No. 1.
1 Noemvrie 1929.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar
şi în Românul necinstit şi înstrăinat!"

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"
Apare la 1 şi 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
" în străinătate . . 1 an 400 " 6 " 200 "

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „A R D E A L U L
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

ANUL VI. — Nr. 1. Cluj, 1 Noemvrie 1929.

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"

La pragul anului VI.

Această revistă şi-a împodobit numărul de 15 Octomvrie 1929, prin care îşi împlineşte cinci ani de viaţă, cu *manifestul-program al L. A. N. C.*, aşa cum a isvorît din mintea luminată şi patriotismul neprihănit al preşedintelui nostru, Dl. A. C. Cuza.

Redacţia consideră ca o fericită coincidenţă publicarea acelui document de înaltă valoare politică, lămurind cu o superioară înţelegere a necesităţilor vremii tot sbuciumul nostru în cinci ani de luptă fără preget. Din actul istoric, semnat în ziua de Inălţare a Sfintei Cruci, la 14 Septemvrie, în Iaşul de unde au pornit mişcările naţionale de sacrificiu şi s'au zămislit destinele neamului, *Infrăţirea Românească* va sorbi la pragul anului VI lumina, dezinteresarea şi hotărîrea neclintită ce ridică în lumea politică pe autorul său, şi-l impune tot mai precis atenţiei acestui neam.

Cuvântul lui cade într'o vreme de grea suferinţă a naţiei româneşti, şi străbătând ca o rază sufletele ofilite în îndoială, aduce astăzi nădejde, iar mâine poate aduce îndreptare radicală, dacă naţia îl va asculta şi urma. Suferinţa unui neam, menit să trăiască şi să înflorească, totdeauna l-a scuturat din amorţire şi l-a îmdins la dreapta judecată.

Aceasta dreaptă judecată face astăzi întreaga obşte românească să-şi strige nădejdea: *să vină cuziştii.* Vor veni: dacă naţia, ridicată ca un singur om, va rosti într'un singur glas cuvântul mântuitor, în ziua când se vor face din nou alegeri pentru Parlament.

Pentruca acest glas să răsune din tot mai multe piepturi, *Infrăţirea Românească* va lupta şi în anul ce ni se deschide, cu aceeaş energie şi neclintită credinţă, cum a făcut şi până acum.

I. C. Cătuneanu.

Jidanii şi „Intregirea Neamului"

Citesc în ziare: *Desvelirea monumentului soldaţilor evrei căzuţi în răsboiu pentru întregirea neamului" ! . . .*

Acesta este titlul sub care unele ziare din Bucureşti — scrise cu slove şi cu caractere româneşti, dar de autori neaoşi jidani — publică *„pioasa solemnitate"* ce a avut loc la Constanţa, cu ocazia desvelirii unui monument ridicat acolo „în memoria soldaţilor evrei căzuţi în răsboiu, pentru *„întregirea neamului!"*

Doamne! Câtă cutezanţă şi ce plan diabolic!

Apoi, mai citesc că, solemnitatea a fost cu atât mai impunătoare, cu cât a luat parte — în mod oficial — chiar şi *generalul comandant al diviziei 9*, din Constanţa, cu stat-majorul său.

Ca unul, care am luat parte la toate luptele din Dobrogea, chiar înainte de primele zile ale începerii ostilităţilor, în calitate de Comandant al brigadei 40 infanterii şi am luptat dela început, chiar în prima linie, până în ziua de 8 Octomvrie 1916, când Dobrogea a fost pierdută, mi-am putut da bine seama de purtarea trupelor în luptă şi în special de purtarea cu desăvârşire laşă a soldatului jidan, care ajunsese o adevărată pacoste pe capul trupelor şi în special pe acel al ofiţerilor, întrucât căutau — chiar intenţionat — să provoace *panice*, ca apoi — sub masca zăpăcelii generale — ei, să poată dezerta la inamic, cu arme cu tot.

Dacă d. General Vlădescu, comandantul de azi al diviziei 9 din Constanţa, poate că, nu ştie, n'a avut ocazie, să se informeze de purtarea mişelească a soldatului jidan în luptă, ar fi avut, cred, chiar datoria sfântă de ostaş Român, să citească — cel puţin — discursul împăratului Wilhelm al Germaniei ţinut la banchetul ce el l-a oferit la Buzău, în onoarea generalilor comandanţi ai diviziilor *„Puterilor Centrale"* ce operau pe frontul românesc şi care isbutise, a ocupa ţara până aproape de Mărăşeşti. Atunci, ar fi aflat că, împăratul nu s'a sfiit ca — dela înălţimea tronului lui — să blameze cu tărie purtarea mişelească a soldatului jidan, care, pe lângă că şi-a călcat *jurământul depus ca ostaş român, chiar sub dictarea rabinilor şi cu mâna pe Drapelul ţării*, în sânul căruia crescuse şi se îmbogăţise, dar apoi au mers cu perversitatea până acolo că — odată trecuţi la inamic ca dezertori — se transformau în cei mai vajnici duşmani şi spioni ai patriei lor adoptive — România.

Dl. General Vlădescu ar mai fi aflat că, indignarea Kaizerului a fost aşa de mare, încât i-a răscolit tot sufletul şi, în necazul lui de om, nu numai că, le-a aruncat în public

tot dispreţul său, dar i-a şi blestemat, taxându-i şi considerându-i ca fiind cei mai mişei din toate armatele lumii.

Tot prin coloanele acestei reviste, am arătat şi am demonstrat că, „Cahalul", care încă de mult şi-a pus ochiul pe mănoasa ţară românească şi care — în ascuns şi pe nesimţite — lucrează din răsputeri, ziua ca şi noaptea, ca s'o poată transforma într'o adevărată *patrie jidovească*, nu putea şi nu-i convenea de loc, să sufere un asemenea discurs public şi oficial ca acel al Kaizerului. Şi, ca să-l poată dărâma, sau — cel puţin — să-i atenueze puterea de virulenţă, a recurs — după o tăcere de 13 ani trecuţi dela războiu, tăcere de altfel bine calculată, fiindcă în acest interval de timp, lucrul, s'a uitat, opinia publică, s'a mai potolit — Cahalul — zic — a recurs la planul diabolic, acel al *„monumentelor pioase"*, *şi iată pentru ce:*

Nişte asemeni monumente, atrăgând după dânsele şi oarecare *„serbări pioase"*, autorităţile toate şi în special cele militare, vor considera chiar ca *o datorie*, faptul de a lua parte în mod oficial. Apoi — mai ales autorităţile militare prezente la asemeni serbări, vor fi ţinute, ba chiar silite de împrejurare, să ţină şi un mic discurs relativ şi fiind vorba de morţi, se vor găsi în imposibilitate morală, ca — în faţa unui monument pios, să-şi spună pe faţă gândul adevărat, ci se vor mulţumi, să pronunţe câteva cuvinte de politeţă ori banalităţi, ceeace chiar cahalul o doreşte, pentrucă astfel pe nesimţite şi pe ascuns, el îşi ascunde adevăratul scop ce urmăreşte.

Inainte de a trece mai departe, să-mi fie permis, a examina — în scurt — motivele, pentru care — Cahalul, acea fiinţă ascunsă, ce veghează şi conduce neamul jidănesc, — s'a decis, după trecere de atâţi ani dela războiu — să ridice deodată *două* monumente şi anume unul la *Bucureşti* şi altul la *Constanţa* şi dece nu s'a grăbit oare a le ridica de ex. unul la *Herţa* şi altul la *Darabani*, localităţi în judeţul Dorohoi, unde — afară de postul de jandarmi şi cei câţiva funcţionari dela primărie şi percepţie care sunt români — restul populaţiei este curat jidănească. Sau, de ce n'a găsit de cuviinţă, să ridice măcar unul din monumente de ex. în Maramureş, unde aproape fac majoritatea?

Motivele, pentru care Cahalul, a decis aşa, sunt două şi anume:

I. Cahalul dându-şi seama că, Bucureştii este capitala ţării şi sediul tuturor autorităţilor, între care şi ministerul de războiu; şi, mai dându-şi seama că, *generalul Cihoschi*, ajuns azi *ministru* de războiu, ca cel care în timpul războiului, a lucrat efectiv şi zi cu zi numai pe front şi, ca atare, şi-a dat bine seama de purtarea mişelească a soldatului jidan în războiu; iar după încetarea războiului, el — generalul Cihoschi, — n'a făcut un mister, ori un secret din intima lui ştiinţă şi convingere, ci — ca adevărat şi conştiu ostaş — şi-a manifestat-o făţiş şi deschis ori de câte ori a venit împrejurarea; Cahalul — zic — temându-se că, la un moment dat, generalul Cihoschi în situaţia lui de azi, poate face mult rău Jidanilor, mult năduf, ba, le poate pune chiar şi unele piedici, peste care cu mult greu s'ar putea trece, Cahalul — s'a gândit — să-l silească ca, în calitatea lui de ministru al armatei, să-şi calce pe inimă şi să-şi pună strajă gurei. Şi, nici o altă ocazie favorabilă nu s'ar putea prezenta mai bine şi mai cu folos, decât la punerea unei pietre fundamentale; a unui *„pios monument"*; când, trebuind să ţină relativ şi un mic discurs, s'ar găsi — mai ales *ministrul* — în imposibilitate morală, să vorbească ceva de rău, sau cum îi este gândul adevărat, mai ales în momente de acelea unde este vorba despre cei morţi, cum am spus.

Noroc, că generalul Cihoschi prevăzând cursa, ce i se întinde, n'a asistat personal la serbarea pioasă, a punerei pietrii fundamentale, ce se ridică în Bucureşti, în memoria soldaţilor evrei morţi în războiu, serbare prezidată chiar de marele rabin Niemerover, ci, a delegat pe un tânăr Colonel să-l reprezinte.

Din această cauză rabinul Niemerover — ca reprezentant solemn al Cahalului — deşi a simţit adânc gestul *ministrului*, totuşi, în parte, el şi-a atins scopul ascuns, întrucât chiar în acea zi discursul colonelului — reprezentând pe ministru — a fost telegrafiat prin mijlocul presei cuşer, nu numai în toată Europa, dar chiar şi peste Ocean.

II. *Monumentul dela Constanţa*, ţinteşte o altă drăcească cursă, ce se întinde generalului comandant din localitate, ca reprezentând pe ministru, întrucât acest monument nu se mai ridică, — ca cel din Bucureşti — în memoria soldaţilor evrei morţi în războiu, ci, i se mai adaogă, o mică codiţă, aceea de *„PENTRU INTREGIREA NEAMULUI"*, codiţă, pe care generalul comandant din localitate, nici nu o va băga de seamă, precum de fapt, s'a şi întâmplat!...

Apoi, Constanţa fiind plămânul prin care respiră ţara, de regulă, aci debarcă întâiu pe pământul românesc, ori ce vizitator străin mai de seamă, care vine, să viziteze ţara.

Deci, dela primul pas al acelui străin în ţară, Jidanii, vor avea ocazie, să-l pună în faţa acelui monument ridicat, în memoria soldaţilor evrei morţi pentru... *„întregirea neamului"*.

Bagă bine de seamă, tu cititorul acestor rânduri, câtă ticăloşie drăcească şi câtă perversitate se ascunde de Cahalul sub temelia acestor două monumente! Şi, câtă semeţie, cutezanţă şi înteles cu scop diabolic, se ascunde sub acea mică codiţă a celor două cuvinte adăogite, ca din întâmplare, *„pentru întregirea neamului!"*

Adecă mai târziu, când le va veni la îndămână, Jidanii, să poată zice că şi ei cu sângele lor, au contribuit la întregirea neamului, precum dovedeşte faptul ridicării acelui monument, contra căruia, nimeni n'a protestat, ba chiar s'a ţinut şi discursuri funebre, de către toate autorităţile şi în special de către ministrul de războiu!...

Doamne Dumnezeule, fie-ţi milă de această biată ţară românească şi cu puterea ta cea mare scap'o din ghiarele Cahalului!

Că, în războiu vor fi murit şi câţiva soldaţi jidani, cine ar putea tăgădui faptul? Tifosul exantematic care a bântuit nu numai armata, dar şi întreaga ţară, n'a făcut absolut nici o alegere, ci a trimis pe lumea cealaltă pe oricine i-a căzut în cale. Când însă este vorba de moarte de gloanţe, sau de obuze, cum putea muri vre-un soldat jidan, când nu se găsea nici unul în zona focurilor şi când toţi comandanţii de unităţi mari şi mici, îi trimiteau la părţile sedentare, ca să se scape de ei?

Dacă Zepelinul va fi făcut şi câteva victime printre jidani, ei nu se găseau pe front, ci *„mobilizaţi pe loc"*, situaţie născocită tot de ei, în scopul de a nu-şi părăsi culcuşul cald şi bunul trai îmbelşugat, precum şi în scopul, de a le înlesni mijlocul ca — sub masca de *mobilizat* — să-şi continue afacerile, fără stânjenire şi să facă averi de milioane, speculând totul, mai alles când cei din teritoriul ocupat, se bucurau şi de protecţia armatelor Germane!? Şi, cine nu

știe, ori nu cunoaște jafurile, precum și toate ticăloșiile și fărădelegile săvârșite de Jidani sub scutul armatei Germane!?

Insuși Feldmareșalul *Mackensen* a fost acela, care în calitatea lui de comandant al tuturor trupelor aliate — Germane, Austriace, Turce și Bulgare — ce operau în România, — speriat de jafurile ce vedea cu ochii, că se fac și pe care cu toate ordinele ce da, nu le putea împiedeca, a zis: *„Am venit aci — în România — cu o armată de bravi și mă întorc comandând o armată de hoți și tâlhari!* (Vezi Memoriile lui Marghiloman).

Soldații Germani, Austriaci, Turci și Bulgari văzând că, Jidanii din țară jefuesc și pradă tot ce apucă dela nenorociții de Români, fără milă și teamă de răspundere, li s'a deschis și lor pofta de căpătuială și astfel n'a mai cruțat nimic.

In fiecare zi tot soldatul german avea voe, să depună la poștă pe adresa familiei lui, un pachet în greutate de 5 Klg. și al cărui conținut cuprinde tot ce era mai de seamă din jafurile ce comiteau. Tot așa au procedat și soldații Austriaci și Turci. Bulgarii însă i-a întrecut pe toți. Ei au mers cu aviditatea, până a jefui chiar și mitropolia țării, furând — pe lângă toate odoarele de preț — chiar și moaștele Sfântului Dumitru!!!...

Dacă dl. General Vlădescu, comandantul diviziei 9 — Constanța n'ar fi trecut prin toate gradele ierarhiei, cu prea multă repeziciune și dacă în gradul de colonel n'ar fi stat *numai un singur an*, precum s'a întâmplat, ci cel puțin 5—6 ani, și astfel având ocazie a instrui 5—6 contingente de trupă și ofițeri, și-ar fi căpătat o experiență de *Colonel* care — acum — l-ar fi silit, să fie mai precaut. In locul șampaniei oferită de cahalul la banchet, s'ar fi mulțumit, să rămână în casa și la masa lui modestă de om cuminte.

De unde, din ce scrieri, o fi aflat dl. general Vlădescu că, Jidanii *„au fost și sunt cel mai instruit și mai civilizat dintre popoare“*, căci eu știu și am citit bine că, dela începutul lumii și până în ziua de azi, Jidanul a fost totdeauna un parazit, care a trăit ca păduchele pe spinarea popoarelor în mijlocul cărora trăiește și că, Deviza lui a fost și este și azi: *Bani!* bani, cu orice preț și prin orice mijloace, fie ele cât de josnice și perverse.

Rog mult pe d. general Vlădescu, care prin vechimea sa în gradul de general a ajuns a fi întâiul pe tabloul generalilor din armată să binevoiască, a face o mică comparație între maxima biblică creștinească, care zice *„Iubește pe aproapele tău ca însuți pe tine*, și între maxima biblică, pe care se reazămă talmudul și care zice: *„Pe cel mai bun dintre nejidani, ucide-l. Iehova ți-a dat ție toate popoarele lumei ca să-ți fie slugă“*. Și concluzia ce va trage din această mică comparație — oricare ar fi ea — este a sa proprie și nimeni nu are dreptul a-o rectifica!

Prin discursul său ținut la inaugurarea monumentului ridicat în Constanța, în memoria soldaților evrei morți în răsboiu *„pentru întregirea neamului“*, d. General Vlădescu sfătuește pe mamele jidoavce *„să nu plângă pe cei duși.... ci să fie mândre de ei“*. Eu — ca bătrân ostaș — asigur pe d. General Vlădescu că Jidoavcele, nu numai că n'au pe cine plânge, dar încă, acelea care vor fi fost prezente la serbare, râd pe înfundate de naivitatea generalului; iar în sufletul lor, se bucură mult, că Cahalul, a reușit, să prindă în cursă pe generalul comandant al Diviziei 9 — Constanța și care reprezintă acolo, pe ministrul armatei.

Auzi d-ta, Jidan care să luptă pentru *„întregirea neamului!* Dar toată suflarea adevărat românească este încredințată cu certitudine că, dintre toți Jidanii care trăiesc în țară, în cap cu Marmorosch-Blank, cu Bercovici, ca mari bancheri și cu Niemerover ca mare rabin, nici unuia nu i-a trecut prin minte, nu importanța, dar nici cuvântul de *„întregire a neamului“* și ca dovadă că este așa, d. general Vlădescu știe bine, ca militar în activitate de serviciu că, atunci când încă lucrurile nu erau limpezi și frontierele încă nestabilite, cahalul a profitat de ocazie și a strecurat în țară toate scursorile și lepădăturile Galiției, Ucrainei și din toate părțile lumei, cu scopul ca să aibă și *numărul*, precum au comerțul, industria și toate bunurile țării pe mâna lor.

Dar.... n'am terminat încă!....

General I. Tarnoschi.

— Iași. —

(După acestea, cercetează documentul ce urmează. — N. R.)

Ticăloșie jidovească oficial pecetluită

După ce atâtea glasuri de buni Români, în frunte cu *generalul Tarnoschi* veteranul a două răsboaie glorioase: 1877 și 1916—18, s'au ridicat contra turpitudinei provocătoare, patronată de politicieni români, de a se fi pus temelia monumentului *„eroilor evrei“* în capitala țării întregite și al *„soldaților evrei căzuți pentru întregirea neamului“* în Constanța, socotim de datoria noastră să extragem din studiul dlui profesor universitar *I. C. Cătuneanu*, intitulat *„Cuvinte adevărate“* (pag. 91—92,) următorul document privitor la purtarea Jidanilor ca soldați și gradați în timpul răsboiului de *întregirea neamului*. Reproducem din acel studiu cele ce urmează:

Mai jos aducem la cunoștința marelui public ordinul de zi al *generalului Arghirescu*, care țintuește pe veci la stâlpul infamiei pe aceia ce astăzi se bucură cu impertinență, ingratitudine și dușmănie de toate foloasele cetățeniei române:

„Incă dela începutul răsboiului am avut ocazia să constat că soldații români de religie mozaică se predau sau dezertează la inamic.

„Mărturia incontestabilă a acestor fapte rușinoase, o face acum statistica proceselor judecate la Curtea Marțială a diviziei, dela intrarea în campanie și până azi.

„Din totalul de 107 dezertori la inamic dovedite, 50 cazuri sunt ale soldaților evrei, raportat la numărul luptătorilor evrei, revin peste 15 la sută dezertori la inamic, în timp ce dezertările de aceeaș categorie ale Românilor, în raport cu numărul luptătorilor români, nu atinge 5 la sută. La un dezertor român revin deci 30 de dezertori evrei.

„Proporția este mai mult decât îngrijitoare: ea desvăluiește mentalitatea și sentimentele antipatriotice ale acelor cari s'au hrănit pe pământul țării noastre, pentru ca la momentul de grea cumpănă s'o părăsească.

„Această purtare lașă a soldaților de rit mozaic, cari își calcă fără scrupul, jurământul de credință și datoriile de cinste și omenie față de steagul țării, ne îndreptățește să admitem, că și acei rămași în rândurile noastre vor dezerta, când li se va prezenta ocazia și că, dacă nu au dezertat până în prezent este că nu au avut ocazia s'o facă.

„Pentru a preîntâmpina răul, ce decurge pentru noi, din informațiunile ce acești dezertori conștienți

procură inamicului, şi pentru a înlătura exemplul imoral, ce ei dau celorlalţi luptători;

„Ordon ca Comandanţii tuturor unităţilor să ia măsurile cele mai potrivite cu situaţia în care se află unitatea fiecăruia, pentru a nu se mai oferi de aci înainte, în nici un chip soldaţilor evrei, ocazia de a dezerta la inamic.

„Ei nu vor mai fi întrebuinţaţi în patrulă, în posturile de santinelă, observatori, agenţi de legătură, semnalizatori etc. Vor fi supraveghiaţi cu ultima rigoare şi puşi la lucru înapoia frontului, în condiţiuni cari prin ele înşile să compenseze îndepărtarea dela posturile periculoase.

„Fac răspunzători pe toţi comandanţii de unităţi, de dezerţiunile viitoare ale Evreilor, cari nu vor putea reuşi, decât numai datorită nerespectării acestui ordin".

Comandantul Diviziei 6-a,
General (ss) *Arghirescu.*

Biserica în pericol

Duşmanii bisericii creştine — francmasonii, servitorii Jidanilor s'au îngrijit să aibă unelte credincioase şi în sânul bisericilor creştine, de toate riturile.

O mulţime de preoţi, din toate confesiunile creştine, fac astăzi parte din lojele lor satanice. Recordul îl deţin protestanţii.

Biserica strămoşească a Românilor are şi ea o mulţime de clerici egoişti şi lipsiţi de cel mai elementar simţ de cinste, *cari au alergat la Satana, ca să-şi vândă sufletul.* Idealul lor *nu a fost Hristos*, cel răstignit pe Cruce, pentru adevăr şi lumină, *ci „viţelul de aur"*, simbolul satanei şi al întunerecului: zeul naţional-jidovesc al Talmudului.

Aceşti păcătoşi în dorul lor de parvenire, au vândut interesele creştinismului, pentru „un blid de linte". sub forma de titlu sau „renume". Astfel organizaţia internaţională a Jidanilor a parvenit să deruteze activitatea bisericilor creştine dela îndeplinirea datoriilor lor faţă de spiritul Mântuitorului Hristos, înlocuind pe nesimţite, iubirea creştinească şi dorul de jertfă, — cu pofta de acaparare şi minciuna fariseiască a „dragostei universale", sau internaţionale.

Rezultatul practic al acestei derutări nenaturale, în viaţa de toate zilele, se manifestă astfel: când — punem cazul — Turcul mănâncă rahat stricat, atunci Englezul capătă crampe în burtă, iar, când Chinezul face prea multe chefuri, atunci Italianul se plânge de dureri de cap. — Pe Papa din Roma îl supără lupta între Arabii mohamedani şi semiţii jidani, din Palestina. Jidanul Rothermeere moare de dragul Ungurilor şi americanul-maşină ţipă ca din gura şarpelui, când studenţii bat pe Jidani în Europa.

De unde provine această prostie universală?

S'a stricat busola principală a popoarelor: a deraiat Biserica creştină, — prin reprezantanţii ei denaturaţi.

*)Şi Biserica noastră românească este în mare pericol: şi la noi se fabrică preoţi denaturaţi, cu alte idealuri ca acelea ale neamului nostru. *Avem şi noi „teologi" înscrişi în logile francmasone! Mai mult, — chiar şi decani de facultăţi teologice, francmasoni.* Anume:

Gala Galaction, decanul facultăţii teologice din Chişinău (Basarabia) şi *Mihălcescu*, decanul facultăţii teologice din Bucureşti, plus *Arhimandritul Scriban.* trădătorul, prietenul lui Stere din timpul ocupaţiunei germane

In Banat avem mai mulţi actuali şi foşti protopopi şi o mulţime de deputaţi sinodali, francmasoni, la Arad şi Caransebeş. Episcopii Banatului mereu sunt terorizaţi de aceste unelte periculoase ale Jidovimei internaţionale parasitare. Ei *nu pot* lupta contra pericolului francmason, *fără concursul nostru, al marei mulţimi de credincioşi, iar noi nu-i sprijinim, pentrucă nimeni nu ne cere acest sprijin.*

Singur *Episcopul Aradului P. S. Sa Dr. Grigore Comşa*, în vorbirea Sa cu ocazia desvălirii monumentelor lui Coşbuc şi Xenopol, a dat să se înţeleagă cea ce trebue să fie înţeles: *pericolul francmasonic.*

Interesele superioare ale neamului şi bisericii noastre naţionale cer imediata eliminare a francmasonilor din sânul clerului şi a minerilor francmasoni (cari au atras în cursă pe preoţi) din sinoadele noastre eparhiale. Dacă această eliminare nu se produce cât de curând, atunci Neamul şi Biserica sunt pierdute definitiv şi pentru totdeauna.

La această luptă, pe viaţă şi pe moarte, se cere concursul fiecărui Român şi creştin adevărat, fără considerare la convingerile politice. Fiecare Român dator este de a lupta pentru cea mai scumpă comoară a neamului: pentru Biserica lui Hristos; Cel răstignit pe cruce, de Jidani.

Dacă episcopii noştri nu au astăzi curajul, să cheme pe credincioşi, la luptă contra francmasoneriei — din motive de ordin politic — atunci noi, cuziştii, ne angajăm a îndeplini aceasă datorie arhierească şi invităm tot poporul creştinesc să-şi mobilizeze toate puterile pentru eliminarea putregaiului din jurul sfintelor Altare ale lui Hristos.

Afară cu francmasonii din Biserică!

Preoţii, învăţătorii şi intelectualii sunt rugaţi să lumineze poporul asupra pericolului satanic al francmasoneriei jidoveşti, iar gazetele **naţionaliste**-creştine, să reproducă sau să comenteze aceste rânduri.

Pe fraţii plugari îi rugăm să se apropie cu dragoste de preoţii noştri, ca să-i salveze din lanţurile ucigătoare, în care au ajuns, din vina mireniler politicianí, vânduţi satanei. Apropiativă cu dragoste creştinească de servitorii Altarelor Sfinte şi salvaţi-i din nenorocirea aducătoare de moarte sigură, care se chiamă: politică de partid. Veţi vedea, că va fi în interesul vostru.

Francmasonii din „partide" sunt vinovaţi, că o parte a preoţimii noastre de astăzi, nu mai este la înălţimea chemării sale.

Jos francmasoneria jidovească internaţională!

Trăiască servitorii credincioşi ai lui Hristos şi mulţimea lor de credincioşi!

A. Ţieranu
— Timişoara —

*) Din ziarul »Svastica Banatului« Timişoara.

Congresul Invalizilor din Războiu, ţinut la Arad în 15 Sept. 1929. Guvernul Maniu oprise acest congres. In urma unor intervenţii, s'a aprobat totuşi ţinerea congresului, la care s'au prezentat vre-o 800 de persoane.

Ziarul „Universul" scrie, că congresiştii au fost daţi jos din trenuri pentru ca să nu poată lua parte la congres.

Nici că se poate un lucru mai păcătos. Socialiştii şi Jidovii — duşmanii cei mai mari ai ţării noastre — pot ţine congrese şi adunări oridecâteori le place; în timp ce invalizii, văduvele şi orfanii din războiul pentru întregirea neamului, sunt opriţi de-aşi ţine congresul anual.

„1 Noemvrie 1929"

Sunt cinci ani încheiaţi, de când revista noastră ***„Infrăţirea Românească"*** *şi-a început activitatea de sentinelă neadormită a intereselor naţiei româneşti, luptând statornic şi cu energie tot mai mare în contra Jidanului parazitar, a străinului neloial şi a Românului necinstit şi înstrăinat.*

In lungul şir, al celor cinci ani de luptă dârză şi statornică, împreunată cu multe neajunsuri de ordin moral şi material, singuri ***onor. noştri abonaţi,*** *au fost aceia care prin banul trimis sub formă de ajutor şi de abonament ne-au asigurat apariţia regulată şi punctuală.*

Domniilor lor, — deci în primul rând, — li se cuvine toată stima şi mulţumirea noastră.

Dvoastră, Domnilor abonaţi, ne adresăm azi în pragul anului al şaselea, cu rugămintea să ne daţi şi pe viitor, precum ne-aţi dat şi în trecut, — tot concursul material, ***plătind regulat abonamentul,*** *cât şi cel moral, —* ***câştigându-ne fiecare, cel puţin un nou abonament plătit pe un an.***

In pragul noului an de luptă, nu putem prevedea piedicile, şicanele şi greutăţile ce ne ascunde viitorul; dar în schimb ştim cu preciziune, că ideile ***naţionaliste****-creştine, propagate prin scrisul* ***„Infrăţirii Româneşti"*** *prind tot mai mult teren. Conştiinţele adormite, narcotizate sau atrofiate prin corupţia şi prin viclenia jidovească, se deşteaptă pe zi ce trece. Iar acum, când poporul român a experimentat şi capacitatea de muncă a mult idolatrizaţilor* ***naţional-ţărănişti,*** *triumful programului cuzist înaintează cu paşi gigantici spre izbândă.*

Izbânda cuzismului va fi izbânda naţiei, căci noi cuziştii suntem sânge, din sângele, şi trup din trupul naţiei româneşti. Deaceea izbânda noastră va fi izbânda neamului!

Azi cu întâiu Noemvrie 1929, pornim la luptă în al şaselea an de existenţă cu strigătul nostru:

Români din patru unghiuri, *adunaţi-vă cu mic, cu mare, tânăr şi bătrân, sub steagurile Ligii Apărării Naţionale Creştine, să facem cu un ceas mai degrabă* ***„România a Românilor"!***

Şt. Peneş
— Cluj —

„Studenţii Români în Franţa"

De o lună de zile, presa basarabeană critică fapta studenţilor Români (?) dela Universitatea din *Tuluza (Franţa),* cari dupăce au făcut datorii la unul din restaurantele acelui oraş, în suma de peste 100.000 lei (14.865 fr. fr.), au plecat în vacanţă, fără să-şi ea, cel puţin rămasul bun dela proprietara restaurantului.

Studenţii Români au luat masa şi n'au plătit; studenţii Români datorează restaurantului din Tuluza, peste o sută mii lei; studenţii români au înşelat pe proprietara restaurantului — văduvă de războiu; proprietara restaurantului a reclamat Ministerului Instrucţiunii.

Iată subiectele, privitoare la fapta nedemnă a studenţilor Români, cu dezvoltarea cărora se ocupă presa.

In fine, ziarul rusesc *„Bessarabscoe Slovo"* din Chişinău în No. 1721 din 12 Octomvrie a. c., pe lângă traducerea textului scrisorii ce a primit acea redacţie dela D-na Parie — proprietara restaurantului, — publică şi numele acelor studenţi „Români" cari au înşelat pe ospitaliera D-na Parie.

Numele câtorva din aceşti „Români" studenţi din Basarabia sunt: *Spirac, Kogan, Şteinberg, Kleimberg, Rapoport, Akkerman* şi alţii.

Cine sunt aceşti „Români" — ne arată clar numele lor de familie.

Sunt paraziţii jidani; sunt aceia, a căror părinţi ne înşeală pe noi în România, când fiii ne fac de râs în faţa străinilor. Sunt aceia cari fac diferite fapte nedemne în străinătate şi se ascund sub numele şi culorile naţionale a României.

Şi când ne gândim că aceşti Ştembergi şi Kleinbergi, aceştia cari ne compromit şi ne fac de râs în faţa străinilor, aceştia cari dupăce îşi vor termina studiile fiind hrăniţi ca paraziţii, cu munca bietelor văduve de războiu, — aceşti paraziţi vor ocupa în România cele mai bune servicii, pe când Românii, cari îşi vor căpăta licenţele îndurând atâtea mizerii, pierzând sănătatea şi plătind munca cinstită a părinţilor — aceştia vor sta mult, mult timp fără de servc

B. C. L. — Basarabia.

Din America. Abonatul revistei noastre, fratele *Augustin Bratean* din Spring Ave-Canton Ohio ne trimite prin cec 500 Lei, drept abonament pe un an şi cere să-i trimitem şi *„Tabloul mult grăitor"* şi cărţile ce le avem la redacţie.

Iată un om de inimă, care deşi se află la mare depărtare de noi, se bucură de primirea regulată a revistei, o plăteşte, cu un dar de o 100 lei peste abonament, şi se interesează de cărţile ce desfacem.

Bunii Români fac la fel, ca stimatul nostru abonat *Augustin Bratean.*

Țara cârmuită de partidele politice a ajuns ca măgarul cu trei stăpâni

De zece ani de zile de când suntem în România-Mare, am fost cârmuiți de partidele politice, cari s'au perindat la conducerea țării.

Fiecare partid înainte de a ajunge la putere, ne făgăduia: *marea cu sarea*...., ne făgăduia scăderea impozitelor, ca pe urmă să le dubleze, ieftinirea traiului, ca dupăce-și ajungeau scopul să-l scumpească, micșorarea dobânzilor, ca să le mai urce dupăce au luat frânele în mâini, că vor spori banii în țară, aducându-ne împrumut din străinătate — nu știm adus'-au sau nu, atât știm, că: dacă am căuta cu luminarea aprinsă, ziua la amiazi, n'am găsi în punga țăranului român, nici un ban, ba unii țărani spun, că nu să se aducă bani din străinătate, ci și ce brumă de bani am avut și aceia ni i-au dus străinii!....

Și nu-i mare mirare, că partidele politice ajunse la putere, nu se țin de promisiuni. Aceste partide după cât postesc de mult în opoziție, așa sunt de flămânde și dupăce ajung, năvălesc asupra bietului buget al țării, zicându-și: „știe bunul D-zeu câte zile avem să stăm la putere, însă... ce-i în mână.... nu-i minciună!

De ochii lumii suprimă câteva posturi mici, ca în locul lor să înființeze altele mai grase, în care să-și poată așeza prietenii politici sau agenții electorali, cari și-au făcut din politică o rentabilă profesie, atât cât li-e partidul la putere; de aceea îi vedem luptând așa disperați, când e vorba, să-i clătească cineva din culcușul moale, în care s'au așezat, aducându-și aminte de zilele negre și amare ce-i așteaptă în afurisita de opoziție.

Fiecare partid vine cu întreg aparatul său de guvernare, așa cum am monta o fabrică din nou, — schimbând toate piesele cele vechi cari acum erau bine așezate și unse, încât fabrica mergea cum mergea. Dupăce toate piesele se înlocuiesc, multe din ele nu se potrivesc la locul unde-s destinate, trebuie schimbate și turnate din nou, altele mai bătute cu ciocanul, depe altele mai luat cu pila. Câtă trudă pe bietul mecanic, cum aleargă, cum asudă, cât ulei și combustibil consumă în zădar, că doar, doar, o va vedea odată pusă în funcțiune... Câtă bucurie pe el când vede că i se învârt primele roate, deși merg cam schiopătând, mai pilește pe ele, le ma unge, și trece mult timp până când fabrica cea nouă pentru care s'au cheltuit multe sute de milioane, merge așa cum a mers cea veche, pe care au aruncat-o.

Abia începe să funcționeze puțin timp când vine alt mecanic, îmbată cu apă rece pe proprietarii fabricii (pe cetățenii Țării) și aruncă din nou și aceste piese, să le înlocuiască cu altele de ale lui....

Și această schimbare de piese ale fabricii, sau de guverne ale țării, le vedem schimbându-se tot la un an, la doi.

Câtă pagubă pe proprietarii fabricii, adică pe noi pe cetățenii țării, pentrucă până se schimbă piesele mașinei, adică guvernele țării, totul stagnează, aceasta când mecanicii își pricep meseria, ferească bunul D-zeu de un mecanic nepriceput, degrabă s'ar putea, schimbând așa des această mașinărie, să surpe temelia fabricei sau a statului.

Câtă bucurie ar fi pe Țară, dacă toți mecanicii de mai sus sau șefii partidelor s'ar putea înțelege, așezând în fruntea Țării un guvern ales din sânul poporului român, fără nici o coloare de partid politic, care să lucreze din dragoste pentru țară, clădind în jurul ei, puternice diguri de apărare și nu sdruncinându-i temeliile cu schimbarea atât de des a guvernelor.

Făcându-se așa de des aceste schimbări, în timpul cât stau la putere, conducătorii abia pot să se îngrijească de oamenii lor, ca să-și repare ce au pierdut alergând și făcând propagandă, neputându-se îngriji și de mulțime, pe care o forțează ca să plătească biruri, să aibă din ce cheltui și din ce să se căpătuiască partizanii, iar pe când să-și aducă aminte și de noi, pleacă și fac loc la alții și mai flămânzi și asta am văzut-o repetându-se de zece ani, până azi.

Așa că se foarte adeverește povestea măgarului cu trei stăpâni, la care fiecare stăpân îi spunea:

Hi la deal și hi la vale.....

Toți se grăbesc să se folosească de noi ca stăpânii de măgarul moștenit, însă când e vorba să ne dea și nouă dreptul nostru, liberalii ne lasă să ne dea averescanii, aceștia ne lasă în grija național-țărăniștilor, ca pe urmă să nu primim nimic, iar acum de ne merge mult timp așa, mi frică, că nu mai pot trage depe noi decât pielea.

Deci pentru ca să scăpăm din jugul partidelor politice, în care JIDANII joacă rolul principal, nu avem alceva de făcut, decât să ne înregimentăm toți Românii iubitori de țară, sub drapelul L. A. N. C.

Ioan L. Potra.
Bologa (jud. Cluj).

Lucruri uitate?

Mai acum câțiva ani, ziarele ne-au adus o știre banală, care ne-a făcut să ne amintim lucruri dureroase: Un trădător belgian a fost condamnat la moarte pentru că a pactizat cu inamicul pe câmpul de luptă.

Belgienii, după 10 ani dela răsboiu, și-au adus deodată aminte că au fost trădați de unul din ei, în timp ce pe câmpiile de luptă obuzele și săbiile germane, măcelăreau regimentele lor, cari s'au împotrivit cu un eroism nemaivăzut, până la cel din urmă om. Și Huart și a luat plata: a urcat treptele unui eșafod, împovărat de ura și disprețul întregului popor belgian, martirizat de ulanii măcelarului berlinez.

Huart și-a luat plata.

Dar noi ce-am făcut cu trădătorii noștri?

Ce-am făcut cu **C. Stere, D. D. Patrașcanu, I. de Hertz, T. Arghezi, Țigara Samurcaș** *et Comp?*

In loc să urce treptele unui eșafod ori să-și vâre capetele sub ferul unei ghilotine, cum a pățit confrații lor din Franța și Belgia, au continuat să trăiască în pământul pe care l-au vândut, spre rușinea noastră și a celor 800.000 care s'au jertfit pe altarul Patriei, apărând acest pământ, pe care **C. Stere et Comp.**, *îl mânjește cu existența sa.*

Dar dacă politicianii noștri, au uitat faptele acestor scelerați, să nu creadă d-lor că poporul i-a uitat.

Acolo jos, în sufletul celor dela coarnele plugului, care au luptat și și-au dat tributul de sânge pământului lor scump, clocotește vulcanic ura și pofta nebună de răsbunare față de vânzătorii fraților și părinților vânduți, care odihnesc în cine știe ce colț de țară pe care l-au apărat cu disperare.

Și ca mâine se vor scula și vor striga, ca odinioară copul lui Moțoc:

— „Il vrem pe Stere! Sângele lui îl vrem!“

Poporul nostru nu uită niciodată trădarea.

Şi dacă politicianii noştri orbiţi de banii înstreinaţilor de neam au uitat, poporul se va ridica să-şi facă singur dreptate, aşezând pe trădătorii lui, alături de confratele lor Huart din Belgia.

N. Dimitriu-Fotin
Râmnicul-Sărat

Corespondenţa din Severin

Lângă comuna *Zăvoi* - jud. Severin - s'a început construirea unei fabrici de cherestea, proprietate jidovească firma Lomos.

Imprejurările între cari s'a cuibărit firma, în această comună: Statul posedă lângă gara Zăvoi, un teritoriu de vre-o 10 pogoane pământ şi o linie ferată industrială, până în pădurile statului din Poiana Mărului. Această pădure a fost arendată firmei Lomos pe timp de 10 ani, înpreună cu teritorul din gara şi linia ferată.

Firma Lomos ca să pună mâna, şi pentru mai departe, pe pădurile statului, a plănuit ridicarea unei fabrici însă nu pe teritorul statului, ci a înşelat locuitorii comunei Zăvoi, cari aveau locuri pe lângă locul arendat, ameninţându-i că li se va lua cu forţa dacă nu-l vând de bună voie, iar oamenii, de frică, l-au vândut cu atât, cât li-s'a oferit, aşa că pe teritorul lor propriu se zideşte marea fabrică de cherestea.

Ne întrebăm cine mai poate veni după 10 ani să ia în arendă pădurile statului, de îndată ce aici este înrădăcinată firma Lomos.

Cum îşi furnizează material pentru ridicarea fabricei: Petrişul şi nisipul necesar, şi-la furnizat depe teritorul comunei Zăvoi, din alvia râului Bistra, creind o carieră mare de piatră. Petrişul şi l-a furnizat fără nici un control şi bază legală, ci pur şi simplu au făcut tratative cu o parte din consiliul comunei Zăvoi nesocotind să anunţe notariatul cercual, pentru o şedinţă legală, spre a se raporta direcţiunii minelor sau Serviciului apelor, pentru fixarea preţului, primind oferta Jidanilor, de 3000 lei pentru atâta petriş şi nisip de cât vor avea nevoie, cari, bani au fost incasaţi de primarul comunei, fără chitanţă cu matcă. In cazul acesta s'a raportat notariatului cercual din Ferdinand, care cu toate formalităţile, nu a putut aduce consiliul comunal la o hotărîre legală.

Firma a furnizat atâta timp nisip şi piatră, păgubind comuna cu câteva zeci de mii, în folosul Jidanilor.

Aducem aceasta la cunoştinţa celor în drept să ia măsurile cuvenite şi pedepsirea vinovaţilor.

(Severin). *Ilie G. Bratu*, înv.

„Datorinţele creştineşti“

de Nicolae Popa.

Din ploaia de cărţi şi broşuri ce asaltează zilnic vitrinele librăriilor, care prin conţinutul lor otrăvesc sufletele Românilor, se desprinde această curată rază, care este *„Datorinţele creştineşti“* ale d. N. Popa.

O broşură în 24 pagini, cu hârtia ordinară, dar care ascunde în filele ei tot ce sufletul d. Popa are mai curat, mai frumos şi mai sfânt.

Pe d. Popa nu l-am cunoscut decât din vedere şi din articolele publicate în diferite reviste şi ziare naţionaliste şi creştine, dar din broşura d-lui, i-am cunoscut şi sufletul de bun Român, sufletul curat ca gândul care l-a călăuzit să scrie această broşură, care e de un incontestabil preţ, pentru cei care înţeleg pericolul ce ne ameninţă din partea fiilor lui Iuda Iscariot.

Români, citiţi această broşură. Din ea veţi rămâne pe deplin domiriţi asupra încâlcitei probleme jidoveşti, asupra pericolului grozav ce ne ameninţă neamul, asupra contribuţiei depusă de fiii lui Iuda, la toate grelele încercări, la care a fost supus creştinismul dela Isus şi până azi.

In ea veţi vedea rolul diabolic ce-l joacă fiii lui Iuda în desbinarea creştinismului, ajutând cu bani, diferite secte şi rânjind de bucurie pentrucă scopul lor nu e altul decât să distrugă religiile, să infiltreze ură între fraţi, să se ucidă singuri prin răsboaie şi revoluţii, ca să se poată întinde ei, spre a se face stăpâni. In ea veţi vedea rostul Ligii Apărării Naţionale Creştine, care are scopul principal de a ne curăţi Patria de aceste lifte spurcate, care ne sug sângele, care ne ucid prin otrăvuri puse în băuturi, care trec peste graniţă averile naţionale, care ne batjocoresc în faţa lumii întregi.

Cetiţi broşura d. Popa şi împrăştiaţi-o în cele mai îndepărtate colţuri de ţară, pentruca adevărul şi cunoştinţele cuprinse în ea, să le ştie toţi Românii.

N. D.-F.
Tecuciu

Protestul U. F. V., despărţământul Cluj, în chestiunea lichidării pensiilor foştilor funcţionari unguri, cari n'au depus jurământul.

Comitetul organizaţiunii Cluj a Uniunii Foştilor Voluntari Români, luând în discuţie, în şedinţa din 5. X. problema pensiunilor funcţionarilor unguri, cari au refuzat jurământul de credinţă Statului Român, constată cu părere de rău, că guvernul care s'a arătat până acum indiferent faţă de doleanţele voluntarilor români cari au luptat pentru realizarea visului milenar, — nesatisfăcând justele lor cereri — duşmanilor neamului şi ai ideii de Stat Român le-a arătat o neobişnuită solicitudine.

In timp ce fondul voluntarilor români, în valoare de câteva milioane lei aur, adus din Siberia, n'a fost încă retrocedat, — invocându-se argumentul lipsei de fonduri —, s'au găsit totuşi banii necesari, câteva miliarde lei, pentru a satisface pretenţiunile cu nimic justificate şi absurde, a celor cari au refuzat să recunoască până şi fiinţa noastră de Stat.

Ferm hotărîţi să luptăm şi pe mai departe pentru păstrarea intactă a idealului naţional, protestăm cu ultima energie, ca banul public câştigat cu atâta trudă, să fie aruncat acelora, cari n'au servit cu nimic această Ţară.

Preşedinte
Dr. L. ISAICU

Secretar general
C. CODARCEA

Pacifism-Iudeo-Masonic-Revoluționar

„*Motto*" — pentru acei cari ne-ar întreba de „rostul" comunicării noastre. „Si vis bellum, para pacem".

„Revoluția internațională, trebuie să fie mâine, opera Franc-Masoneriei; F. M., trebuie să fie gata ca să-i furnizeze cadrele".

(Bulletin maçonique 1925 pag. 236 și 281).

„A perfidia Iudoeorum, libera nos Domine"!

Mișcarea pacifistă a trecut din domeniul abstractizărilor, pur speculativ — inofensiv, — în domeniul realizărilor — ofensiv, — negativ. In acest scop, cetățeanul *Eugen Relgis* recte *Sigler*, a intreprins o anchetă prin revista sa „*Umanitarismul*" asupra necesității de a se înființa o „*Internațională pacifistă*". Au răspuns la anchetă dnii: *F. Aderca (Froim Zilberman), V. Barnovschi (germano-fil,* Dr. A. M. Beck *(rabin și franc-mason în loja B'nei Brith), P. Constantinescu-Iași-ateul* (profesor la factultatea de *teologie* din Chișinău), Gh. C. *Costa-Foru* (secretarul Ligei Drepturilor Omului — o anexă a F. M.), *Dr. M. A. Halevy*, (licențiat în teologia *talmudică), prof. dr. C. I. Parhon* (savantul neuropatolog și *comunist), Lotar Radăceanu* (leader *socialist),* Henry (Herman Sanielevici, toți reprezentanți autorizați ai culturii „specifice" românești.

Merită o atențiune numai răspunsul d-lui prof. *dr. Gh. Marinescu*, care spune în esență, că „această problemă e o problemă insolubilă, deoarece războiul e legat de natura omenească, *instinctele și patimile* joacă un rol de căpetenie".

Recomandăm d-lui *Relgis* alias *Sigler*, să se oprească puțin asupra cuvântului „patimi" și să reflecteze — îl asigurăm că are să-i fie instructiv. Poporul are o „patimă" incurabilă, patimă de dominație universală, e tocmai poporul din care face și domnia sa parte, e poporul evreiesc.

„Li se impută Jidanilor, că au intențiunea de a domina lumea?!... — e un drept natural al lor, zice prof. pro-semit *Izoullet* (1). Interesante mai sunt contribuțiile d-lui prof. universitar *S. Mehedinți* și Cuvioșia Sa Arhimandritul *Scriban*, care merită o atențiune deosebită întrucât primul — fost ministru al culturii poporului — angajează Școala — iar al doilea — angajează Biserica în această mișcare de pacifistă de esență Iudeo-Masonică.

Nu făceam această comunicare dacă nu vedeam că d-l *Relgis*, începe să glumească serios. In comentariile d-sale la ancheta asupra „*Internaționalei Pacifiste*", mulțumește din inimă acelora care au răspuns și le atrage atențiunea că au devenit „vrând-nevrând părtași la acțiunea pe care o consideră esențială". Va să zică, Prea onorați Domni, d-l *Relgis* recte *Sigler* v'a angajat în interpriza de asasinat al sufletului românesc și v'ați supus „vrând-nevrând" injocțiunilor unei acțiuni nefaste și criminale. Vă vom denunța mobilul, substraturile și scopurile acestui pacifism „activ" și revoluționar din România, în urma cărui fapt, după edificarea din partea domniilor-voastre să reveniți la realitatea românească și creștinească. Așteptăm și vă salutăm în această credință optimală.

*

După ruperea norilor democrației iudeo-masonice asupra Țării Românești, a răsărit această ciupercă exotică, dar veninoasă, acest „virus pacificus".

Mișcarea pacifistă are toate șansele de a luă proporții. Nici nu s'a acordat drepturi civile și politice femeilor și feministele noastre s'au grăbit să îmbrățișeze „nobila" mișcare pacifistă-internaționalistă și socializantă. Astfel *Casa Femeii*, a organizat un ciclu de conferințe prin care să facă cunoscută opera de pacificare a Societății Națiunilor. Prima conferință este anunțată că o va ține „tovarășul" *I. Mirescu*, deputat *socialist*. Mai mult decât atât. D-na *Maria Pop*, prezidenta comisiei feministe pentru pace, a rugat ministerul instrucțiunii să înștiințeze inspectoratele școlare că oferă gratuit direcțiunilor liceelor și domnilor profesori un stoc de broșuri editate la Geneva: „*La Constitution et l'Organisation de la Société des Nations*". Venerabila doamnă Pop mai ține să aducă la cunoștința corpului didactic că secretarul general al L. N., *Sir Eric Drumont — JIDOV englez* — în colaborare cu alți colegi ai săi, a publicat în urma dorinței exprimate de sub comitetul de experți în 1926, o nouă lucrare: „*Scopurile și organizarea Ligei Națiunilor*" — special destinată profesorilor.

Informația se găsește în „Dimineața", organ iudeo-comunist din 10 Aprilie a. c. Intr'adevăr, gravitatea cazului e „specială". Vom fi în plin asasinat, în plină internaționalizare a învățământului nostru public. Feministele noastre promit să fie în bună companie, dar mai ales în bună acțiune. Internaționala socialistă, prin manifestul ei din 1 Mai cere dezarmarea și manifestează contra militarismului.. Feministele noastre, în acțiunea lor politică vor deveni antimilitariste cum au devenit socializante? Nu trebuie să ignoreze un fapt de o importanță capitală: *Armata e primul factor al Apărării Naționale.*

Dar cine dorește răsboiul? Cine n'ar dori dezarmarea, fie chiar imediată și universală, cine nu se cutremură de ororile răsboiului ce a fost într'adevăr mare prin victimele ce le-a cauzat?! Pe dreptate cifrele care le citează d-l Relgis sunt înspăimântătoare: 37 milioane sacrificate. Hm!... lacrămi de crocodil, domnilor. Dacă domniile-voastre sunteți sinceri, — în toată accepțiunea cuvântului (sine cera) fără mască, ipocrizie, de bună credință, — apoi d-lui cetățean român de confesiune mozaică ce răspunde la numele de *Sigler* zis Relgis îi absentă această calitate; nu-i găsim o culpă: e o calitate negativă (nesinceritatea) „specifică și inerentă rassei": A perfidia Iudoeorum, libera nos Domine! Să-l rugăm pe Domnul să ne scutească de perfidia și nesinceritatea aceasta (more iudaico) și să-i mulțumim contelui *Léon de Ponçins* că a smuls masca de pe fața pacifismului Iudeo-Masonic-Revoluționar. Iată ce citim în monumentala lucrare a d-lui Ponçins, „*Les Forçes secrétes de la Revolution*": *Congresul de pace din Stockholm a fost finanțat de Franc-Masonerie, instrumentul Jidovimii mondiale.* Participanții erau masonii notorii ca: Victor Adler, secretarul Internaționalei socialiste; Branting, Troelsta, Vandervelde, Scheideman. Acesta din urmă raportă cuvântul de ordine al Franc-Masoneriei: *Democratizarea Germaniei* (pag. 133).

„Democratizarea Germaniei, fiind un fapt împlinit cu știință, *forțele iudeo-masonice se străduiesc din*

[1]) Jean Izoullet, de la Colegiu Frautei, în „La Mission d' Israël" pag. 73.

toată puterea lor la ridicarea Germanei protestante și iudaizate în detrimentul Franței catolice, de comun acord cu finanța jidovească internațională care vrea să salveze Germania... în profitul ei (pag. 111), (2). Iată adevăratul scop al pacifismului: Inarmarea (întărirea) unora și dezarmarea (slăbirea) altora. Din acest desechilibru iese în mod automatic răsboiul, revoluția: Cine-l vrea? Răspunsul îl găsim în „buletinul maçonique“; Monitorul oficial al marei loje a Franței din 1925: *„revoluția internațională, trebuie să fie mâine, opera Franc-Masoneriei“* (pag. 236). F. M., trebuie să fie gata ca să-i furnizeze cadrele (pag. 281).

Cadrele F. M., pentru răsboiul viitor ce vrea să-l deslănțuie, e pacifismul. „Si vis bellum; para pacem“: In lumina acestor documente, reiese că cei mai periculoși inamici ai păcii sunt pacifiștii, instrumentele celor 2 forțe revoluționare: ***JUDAISMUL*** și ***FRANC-MASONERIA***. „Da! Israel singur el știe și poate, dacă vrea — pacea lumii“::: se exprimă acelaș *Jean Isoulet* în *„Paris, capitale des Religions ou la mission d'Israel“* (pag. 59). Va să zică pacea mondială, universală și chiar cea planetară e în funcție de voința lui Israel:

Reamintiți-vă de conferința minorităților care a avut loc la Geneva anul trecut, rechizitorul făcut la Liga Națiunilor, că nu a avut prea multă solicitudine față de ele, amenințând toată planeta cu răsboiul. Viitorul răsboiu va fi, deci, opera pacifiștilor revoluționari, dupăcum observă foarte bine ambasadorul Franței, *Contele de Saint-Aulaire*, într'un articol din *„Figaro“* sub semnătura de Ulysse.

Unde e prevederea noastră? Care e atitudinea și înțelegerea lucrurilor (realităților) din partea Bisericii și a Școalei românești, cei doi factori importanți ai apărării naționale??!!

Abținându-mă dela orice aprecieri, voi semnala numai cum Biserica și Școala se execută involuntar și se supune injoncțiunilor lojelor. S'a văzut de cine a fost organizat congresul de pace dela Stockholm și ce s'a hotărît.

*

In vara anului trecut 1928, luna August, a avut loc la Praga congresul Alianței Mondiale pentru înfrățirea popoarelor prin Biserică (Worlld Alliance). România face și ea parte din „Alianță“. Ramura noastră a luat ființă acum cinci ani, într'o ședință la mitropolie, sub președinția de onoare a Patriarhului și sub președenția activă a Prea Sf. Episcopului *Vartolomeu* al Râmnicului. Biserica românească a avut de reprezentanți la congresul din Praga pe păr. *dr. I. Mihălcescu*, decanul facultății de teologie din București, d-l prof *Dr. V. Ispir* (București) și Părintele Arhimandrit *Iuliu Scriban* dela facultatea de teologie din Chișinău. Păr. Scriban a făcut o dare de seamă prin 2—3 articole în ziarul iudeo-comunist *„Dimineața“*. O simplă întrebare mi-așì îngădui să fac părintelui Scriban: de ce tocmai în *„Dimineața?“* Reținem semnificația. Păr. arh. Scriban, ne relatează, că, potrivit programului, trebuia să vorbească „cunoscutul bărbat politic francez (?) d-l *Albert Thomas*“. Să-mi fie iertat dacă voiu manifesta credința că Prea Cuvioșia Sa nu-l cunoaște îndeajuns pe „cunoscutul bărbat politic“. Albert Thomas, e prea cunoscutul *socialist revoluționar*.

Așì mai întreba — e ultima întrebare, — pe păr. Scriban, să ne spună, cari sunt motivele pentru care n'a luat parte la congres și Biserica catolică?? O dovadă că Biserica noastră și-a luat în serios rolul de pacificare — e că, păr. prof. Mihălcescu a făcut o amplă dare de seamă a congresului Alianței din Praga în oficiosul Bisericii românești: „Biserica Ortodoxă Română“ din Noemvrie 1928 — în trei numere consecutive. Dela început trebue să definim acest raport: una e pacea lui Christos și alta e pacea masonică. Apoi, deoarece păr. prof. Mihălcescu subliniază „că e demn de văzut, cum bărbați ai Bisericii tuturor confesiunilor se adună să discute chestia păcii și a pacificării“... trebuie s'o spunem, să răcnim, ca să fim auziți, că, *inter-confesionalismul, e negația oricărei confesiuni, implicit a confesiunii noastre ortodoxe*.

Nu trebuesc ignorate metodele cari se preconizează: a) împotriva manifestărilor de propagandă naționalistă în cărțile de școală; b) scoaterea din cărțile de istorie a oricărei aprecieri nedrepte asupra popoarelor streine; c) a studia cele mai bune mijloace pentru a face ca învățământul istoriei să nu degenereze în propagandă naționalistă. Ei bine, aceasta e extraordinar. Atunci în ce „să degenereze“?... In propagandă internaționalistă, humanitaristă, comunistă? Scoaterea învățământului istoriei naționale din învățământul nostru public echivalează cu o sinucidere națională. Se știe și de un elev dela cursul supraprimar, ce rol important a avut în făurirea și în cultivarea sufletului românesc, istoria, ori a cere și Biserica lucrul acesta, înseamnă a se face călăul propriei ei fiice, a nației românești, ceeace mai înseamnă, o trădare, o dezertare față de chemarea imperioasă a momentului istoric: apărarea ființei noastre etnice. Acesta a fost și va fi rolul istoric al Bisericii ortodoxxe române. Mare adevăr conține maxima neuitatului erou al umanității și al păcii pozitive, care a fost ***FOCH***: *„Popoarele nu pierd viața decât atunci când au pierdut memoria“!* Acest postulat e verificat în istoria universală. Acestea sunt rațiunile supreme pentru cari Biserica noastră românească — care nu trebuie să uite că mai întâi e națională — nu poate și nu trebuie să colaboreze cu „Alianța“! Biserica ortodoxă se zice că e autocefală, independentă. Tovarășul *Relgis* aplică legea interdependenței și Bisericilor și Religiilor.

„De această lege a interdependenții sunt convinși și adversarii internaționalismului. Finanța e tot atât de internațională — o știm și noi și mai știm că e jidovească — ca și tehnica; *reprezentanții bisericilor au pornit pe drumuri plantare pentru a-și salva vechile privilegii*“ v. „Internaționala pacifistă de Eug. Relgis, pag. 25: Reprezentanții bisericii noastre nu numai că nu s'au simțit vexați de aprecierile aproximative și jicnitoare ale *Iudeului Sigler* ce-și zice și Relgis, dar îi înregistrează apariția anchetei asupra „Internaționalei pacifiste“ chiar în organul oficial al bisericii, în „Biserica Ortodoxă Română“ din Decemvrie 1928, cu recomandația: „cuprinde foarte mult material în chestiunea mișcării pacifiste“.

*

Să denunțăm acum și rolul școalei românești în acțiunea aceasta pacifistă, perfidă și criminală, care în înalta ei bună credință și a sincerității pentru ideea nobilă, creștină și real-umană a păcii, a căzut — ca și biserica — victime, în cursa Ligii Națiunilor și a Fran-Masoneriei, — conspirând astfel, contra noastră înșine. D-l prof S. Mehedinți, dela Universitatea din București, — care a ră-

²) Lèon de Ponçins. „Les Forçes secrètés de la Revolution (F. M.-et Judaisme) edition Rassard.

spuns și d-sa la anchetă, sub rezerva „că urmărește cu cel mai real interes orice *„silință cinstită“* spre pacificare, — a făcut o anchetă pentru „Fundația Carnegie pentru pacea internațională“. Lucrarea e intitulată „Școala păcii“ și are o versiune în franțuzește „L'Ecole de la Paix“ — în care dovedește spiritul pacific al școalei românești, a absenței totale a ideilor belicoase și agresive în toate cărțile școlare care au fost scrise după tratatul dela Versailles. D-l profesor arată chiar că școala primară, nu numai că nu e șovinistă, dar nu e destul de naționalistă și defensivă. E interesant și răspunsul d-lui prof. Gh. Adamescu - București, care își manifestă temerea întru totul justificată, — „ca nu cumva ideea care o militează pacifiștii internaționaliști și antimilitariști pentru desființarea răsboaelor (refuzul soldatului de a luà arma) să nu se realizeze în profitul unora și în paguba altora“: De perfect acord cu d-l prof. Adamescu. Pare că școala românească are mai mult simț al realităților și perspectivelor. Totuși, în ancheta d-lui prof. S. Mehedinți, la sfârșit unde d-sa propune: 1. *unificarea manualelor* — pentru o nouă educație a tinerimii, 2. unificarea directivelor pedagogice în toate țările — iată o iluzie periculoasă și 3. creearea unui oficiu pedagogic internațional sub patronajul Societății Națiunilor. Această ultimă propunere a d-lui prof. universitar S. Mehedinți, membru al Academiei Române și fost ministru al Instrucțiunii publice, dacă se va realiză, va aduce, fatalmente, *internaționalizarea învățământului nostru public, ceeace se traduce într'un viitor apropiat, desnaționalizarea și descreșterea poporului nostru, într'un cuvânt, pierderea individualității noastre etnice.* Introducerea ca obiect de predare în școală a Ligii Națiunilor e începutul timid al d-lui C. Kirițescu, directorul general al ministerului instrucțiunii, după ce a luat parte, bine înțeles, la un anumit congres. Datorită rezistenței și campaniei hotărîte de presă a câtorva gazetari români-creștini, curagioși, această tentativă de asasinat a învățământului nostru public, a eșuat.

Acum rămâne a doua încercare, de data aceasta impertinentă și agresiv-belicoasă a „Internaționalei pacifiste“ „fabricația Relgis“. Și aceasta e mai periculoasă, căci, dacă românii care au luptat sub aceste sugestii, după ce au văzut cui fac jocul, și-au revizuit atât concepțiile cât și metodele, apoi ceilalți români „făcuți“ iar nu născuți, nu numai că nu cedează, dar fac jocul absolut conștient și voluntar al dușmanilor noștri externi și interni.

In ultima analiză, elixirul pacifist nu este decât un produs iudeo-masonic, germano-sovietic pentru usagiul extern, după cum scrie foarte judicios canonicul *Coubè* în „le Gaulois“: l'infiltrations pacifico-bolcheviste aux Etats-Units“. Nu trebuie ignorat, sub acest raport, memoriul adresat guvernelor de către „Antanta Internațională contra Internaționalei a III-a“, care spuneà în esență: „cu ajutorul internaționalei a III-a, Sovietele conspiră contra păcii lumii. In acest scop dezarmează întreaga burghezime și concentrează toate armele în mâinile proletariatului.

Aceasta este „statul proletariatului înarmat“. Iudeo-Rusia nu dorește menținerea păcii internaționale, căci ea socotește că e în favoarea răsboiului ca dictatura proletariatului să fie instaurată. Manopera tovarășului Litvinof-Finkelstein, este clară — zice „Antanta Internațională contra internaționalei a III-a“, în concluzia sa. Deoparte, dezarmarea altora, — și se servește pentru aceasta de pacifiști și mișcarea de dezarmare; de altă parte, a se înarmà pe sine însăși și a realiză prin toate mijloacele condițiile care vor da posibilitatea răsboiului civil, revolta colonială și cucerirea violentă a puterii în afară de Rusia“.

Iată cum guvernul Moscovei privește problema dezarmării și a pacificării lumii. Vă reamintiți că delegatul Sovietelor, Litvinof-Finkelstein, la toate ședințele de dezarmare la Geneva a fost de perfect acord cu delegatul Germaniei. E prea flagrantă această identitate între metodele așa zise pacifiste ale Rusiei Sovietice și a Germaniei socialiste. Față de atitudinea Germaniei, — cum s'a văzut cu prilejul eșecului comitetului experților — a Berlinului care reclamă revizuirea frontierelor orientale și dezmembrarea Poloniei, față de dovezile evidente de preparare intensivă de răsboi chimic al Reichului și de violarea flagrantă a oricăror clauze de dezarmare, cum s'a semnalat mai mult decât suficient în cele trei scrisori adresate de către d-l Paul Darcy ziarului „le Temps“ din 7, 10 și 11 Aprilie a. c. — cum rămâne cu ideologia pacifistă venerabile domn Relgis și cinstiți „boeri pacifiști“? In loc să se sesizeze Liga Națiunilor despre lucrările enorme executate în Renania în vederea unei agresimi, de revanșă, din contră, pacifiștii sub injoncțiunea Moscovei și a Berlinului ne recomandă propria noastră dezarmare. Vrem să auzim cuvântul pacifiștilor în această chestiune, ca să știm ce trebuie să facem, fiindcă noi *refuzăm categoric să conspirăm contra noastră înșine. Nația românească nu acceptă să fie devorată de către alții.*

Două exemplificări istorice. — Istoria este magister vitae, adagiu pe care vor să-l uite, forțânu-ne și pe noi la aceasta pacifiștii internaționaliști — destructori de națiuni“: Franța a fost distrusă sub *imperiul al II-lea, din cauză că F. M. (Franc-masoneria) se opuse la organizarea armatei și puțin după aceea, imperiul se dărâmă, trivit de Germania, unde această societate secretă predicase patriotismul până la șovinism, pe când în Franța, ea înălțase pacifismul până în slava cerului* [3]).

Din răsboiul cu rifanii s'a văzut cât e de slăbită Franța, nu din cauză că a scăzut eroismul care e înăscut rassei latine — pacifiștii ar formulă că Franța e slăbită tocmai din cauza răsboiului mondial — realitatea e aceasta: Franța e slăbită din cauza „virusu-lui pacifist“ care e introdus sistematic în corpul națiunei franceze de către partidul comunist și cel radical-socialist. Numai aceste 2 exemple istorice destul de eloquente, ne îndreptățesc să luăm atitudine contra pacifismului; nu ne trebue acest narcotic, acest „virus-morbus pacificus“ care ne cloroformizează organismul nostru etnic, slăbind astfel puterea de rezistență a forțelor vii ale nației ca să ne poată deposedă — prin acest mijloc diabolic — de patrimoniul nostru moral și material, să ne falsifice cultura, etc. dar nu cumva să reacționăm de dragul acelei humanități imaginare, căci așa vor internaționaliștii, cosmopoliții și pacifiștii.

Pacifismul se poate asemui cu flaconul de cloroform care e uzitat de excrocii internaționali în trenuri, ca, după ce și-au anesteziat victima, s'o poată jefui în liniște — după ce au avut grijă să o pună mai întâiu în imposibilitate de a se apără — și „pacifiștii interntionali“ sunt tot o speță de „excroci internaționali“.

---

[3]) Domnul Capin Albancelli (fost F.) în le „Drame maçonigrue“, I. pag. 387, 388 și la Revue internationale des Societes secrétes, organe hebdomadaire de la Ligue anti-judeo-maçonnique, anul 1928 Ianuarie.

Trebuie să ne apărăm. Orice afirmaţie a dorinţei de a trăi, fie naţiune, fie individ, e o pregătire de luptă, de răsboiu. *Vivre c'est lutter pour vaincre* (a trăi, e a luptă pentru a învinge), e un postulat biologic, ştiinţific, care domină (guvernează) viaţa.

Generalul Gouraud, fiind intervievat de un reprezentant al lui „Daily News", înainte de a părăsi gara Victoriei din Londra, a arătat opiniunile sale cu privire la un „apropiat răsboiu".

„Dacă noi nu voim un „apropiat răsboiu", e important ca noi să fim bine preparaţi. E vreun păcat? Spuneţi, pentru ce?.... Aveţi poliţişti pentru a face să se respecte legile. *Trebuie deci soldaţi pentru a face să se respecte tratatele.* Eu sunt de părere că nu vom aveà un „răsboiu apropiat" al timpului nostru, dar aceasta nu se va şti niciodată. Deci să fim gata totdeauna!....": La fel să fim gata şi noi, mai ales, că acum de curând am văzut o nouă manifestaţie maghiară contra tratatelor organizată de d-l Eckhardt, vice-preşedintele „Ligii Ungare pentru revizuirea tratatelor de pace".

Pentru aceasta ne trebuie soldaţi şi încă mulţi, ca să facem pe maghiari, germani, bolşevici şi pe toţi duşmanii noştri de tot felul, să respecte tratatele de pace. Prin urmare: Organizarea şi întărirea armatei române. Iar Biserica şi Şcoala e invitată în mod express să iasă de sub influenţa lojelor şi atelierelor, să facă front comun cu Armata, — şi astfel aceşti trei factori de maximă importanţă ai Apărării Naţionale, *să corespundă chemării urgente a imperativului istoric: apărarea naţiunii româneşti, ca să nu fim târâţi cu forţa în „paradisul roşu".* Iar acei cari au răspunderea istorică a destinelor noastre ca naţiune creatoare de cultură şi civilizaţie proprie, — ca astfel să ne revendicăm dreptul de a ocupà un loc sub soare, — *să pună Biserica, Şcoala şi Armata în serviciul Apărării Naţionale.* Dar ca să se realizeze [illegible] trebuie să le luăm „buşteanul" din cale, care le paralizează acţiunea: „pacifismul iudeo-masonic-revoluţionar" — care lucrează la hegemonia Germaniei şi la triumful revoluţiei iudeo-comuniste.

M. PRĂJESCU.
— Bucureşti. —

INFORMAŢIUNI

Constituirea Tineretului L. A. N. C. din culoarea de Negru-Bucureşti Duminecă 22 Septemvrie a avut loc consfătuirea pentru a pune bazele Tineretului L. A. N. C. din culoarea de Negru-Bucureşti.

Au luat parte Domnii G. Apostolescu preşed. L. A. N. C. cul. de Verde, Dr. Nicu Ionescu vicepreşed. L. A. N. C. cul de Verde, Iancu Ispas, Tomescu, Gregorian, Neculea şi N. Casian şi Tinerii N. Baticu, C. Petcu, Gh. Popia, M. Paraschivescu, N. Popescu, C. Ionescu, I. Stănescu, Gh. Dumitrescu, St. Georgescu, C. Florescu, V. Georgescu, I. Grigorescu, A. Grigorescu, A. Berindei.

La ora 11 a. m. D-nul N. Baticu deschide şedinţa arătând necesitatea absolută a acestei organizaţii în cul. de Negru, culoare din care fac parte Căile Văcăreşti, Dudeşti, Călăraşi, Str. Traian, Nerva Traian, Oborul, etc. pe al căror parcurs, la fiecare pas nu te loveşti decât de Jidani perciunaţi.

Dl. Gh. Apostolescu, în cuvinte mişcătoare arată rolul Tineretului L. A. N. C., care are misiunea de a lumina massele şi a forma viitoarele cadre. D-sa citeşte şi o scrisoare din partea D lui Avocat I. Delateişani, care se scuză cu toată părerea de rău că nu poate lua parte din motive de ordin strict familiar, însă fiind cu tot sufletul pt. Tineretul din Negru; Dl. Dr. N. Ionescu îndeamnă pe cei prezenţi la muncă rodnică şi hotărâtă contra elementului jidovesc; mai vorbesc D-nii. Iancu Ispas, Gregorian şi alţii.

Se face un proces verbal în 3 exemplare, primul pt. „Tineretul L. A. N. C. cul. de Negru," al doilea pt. Dl. Prof. A. C. Cuza, Şeful Suprem al L. A. N. C. şi al treilea pt. Org. Centrală a L. A. N. C. din Capitală.

Muncitorii români se sbat în mizerie. Am avut ocaziunea să vizitez salina din oraşul Slănic, judeţul Prahova, care salină are stratul cel mai gros de sare din întreaga ţară. Pentru extracţia sării sunt întrebuinţaţi localnicii — cari prin truda braţelor lor tae masivul de sare, dându-ne nouă acest element atât de preţios pentru prepararea hranei zilnice. Dar aceşti muncitori — Români neaoşi — zăvoriţi tot timpul zilei în adâncurile pământului, prin salarizarea actuală duc o nemernică existenţă de robi. Li se plăteşte muncitorilor ridicola sumă de 36 lei pentru mia de Kgr. de sare tăiată, sumă care nu poate nici să amăgiască măcar stomacurile înfometate şi trupurile istovite de munca silnică.

In timp ce guvernul „democratic" al naţional-ţărăniştilor înfiinţează „Casa autonomă a regiei monopolurilor statului" pentru plasarea partizanilor în consiliul de administraţie cu indemnizaţii grase, muncitorii se sbat în mizerie — pentruca din suferinţa lor să-şi dăinuiască averi aceia cari au trâmbiţat ani dearândul la colţuri de stradă „binele poporului prin guvernarea lor".

N. I.

Banca Franco-Română şi Jidanii. E viu în mintea tuturor scandalul stârnit de haura jidovească asupra „pretinsei prăbuşiri" a băncii „Franco-Română" din Bucureşti. Explicaţia isbucnirii acestui acces de ură talmudică e foarte logică:

1. Directorul general al băncii, distinsul financiar *J. D. Protopopescu*, care este şi un bun român — deci antisemit — a publicat anii trecuţi una din cele mai bune lucrări asupra problemei jidoveşti din România, întitulată *„Pericolul ovreiesc"*; prin urmare „Cahalul" trebuia să-i dea la cap. Dar n'a reuşit!

2. Banca „Franco-Română" este una din puţinele bănci eminamente româneşti şi care acordă credite avantagioase agricultorilor, plugarilor români. Deci prin acţiune se opune categoric tendinţelor jidoveşti de acaparare a tuturor bunurilor de pe cuprinsul plaiurilor noastre.

Aşa se şi explică campania furibundă dusă de Jidănime contra acestei bănci române creştine. E suficient să spunem cititorilor noştri, că marele cartier general al „juchiţelor" — banca Marmorosch, Blank et Cie a împânzit ţara cu zeci de alarmişti, cari aveau misiunea să provoace panică în rândurile depunătorilor băncii „Franco-română" — manoperă care dealtfel a eşuat.

Actualmente banca „Franco-Română" echilibrându-şi riguros cheltuelile şi având sprijinul neprecupeţit al depunătorilor conştienţi merge mai departe pe calea ce şi-a ales; sprijinirea elementului românesc.

Recenzie. Am primit la redacţie un mănunchiu de poezii, frumos tipărite, întitulate *„Sufletu-mi de odinioară"* de Sabastian Bornemisa, apărute între anii 1912—1918. Cetitorul află din ele cu plăcere, ce-ţi dă frumosul realizat în versuri, că

sufletul autorului nu a fost la tinereţe banal, cum nu este nici acum la maturitate.

Sufletu-i ales a vibrat în anii de linişte de un lirism curat topit în versuri cristaline; s'a înflăcărat de simţul străbun al iubirii de neam, în anii de sfârşit ai răsboiului mondial; şi acum când are satisfacţia să trăiască în ţara visată la 1917—18 lucrează ca bun Român şi bun creştin, deci antisemit convins, la luminarea naţiei noastre, neglijată de politiciani şi jefuită de jidani. Lucrează aruncând la sate seminţa cea bună, prin publicaţia sa „Lumea şi Ţara". Rămâne stabilit un adevăr: Sebastian Bornemisa nu a fost şi nu este un om de rând. El nu face parte din gloata actuală a „patrioţilor" postbelici.

O nouă foaie a L. A. N. C. în Cadrilater. Primim la redacţie primul număr al gazetei „*Straja Dobrogeană*", ce apare la Bazargic, director proprietar fiind neînfricatul luptător şi bun creştin, fratele Macedonean *Taşcu N. Batali*. Ne bucurăm de acest semn, că adevărurile *naţionaliste şi creştine*, propagate de L. A. N. C., prind rădăcini şi peste Dunăre; şi dorim celor ce s'au prins în lupta noastră sfântă pentru *Hristos*, *Rege şi Naţiune*, isbândă deplină, prin muncă stăruitoare şi sacrificii dovedite.

O întrebare dlui Director al Operei din Cluj. Este adevărat după cum se ştie în oraş, că cu începerea stagiunii Operei din Toamna acestui an, a fost angajat de coresptitor la această Inaltă Instituţiune, Jidanul *Boskovits?* Dacă e adevărat, atunci ne luăm voia a întreba: Cine este acest Jidan şi cum a ajuns să pătrundă acolo unde atât de cu greu se poate pătrunde? Nu se găsea un Român, care să poată îndeplini acea funcţiune, unul care să corespundă cerinţelor acelui post, dintre Români? Noi credem că s'ar fi găsit, dar pentru aceasta trebuia să se escrie concurs. Ori concurs a fost? Dacă n'a fost, atunci pe ce bază şi prin cine a ştiut să se vâre numitul, acolo, unde toată lumea aşteaptă de-atâta timp să vadă, odată, stăpânire românească.

Biblioteca Răsboiului de Intregire. Am primit la redacţie No. 2-3 4, 5, 6 din „*Biblioteca Răsboiului de întregire*" scoasă de *Dl Constantin Cucu* Botoşani, Str. Marchian 25.

Am cetit cu plăcere cele 4 broşuri primite, căci sunt scrise cu multă iubire de patrie şi cu multă admiraţie pentru vitejia armatei române, vitejie de care soldatul român a dat dovadă strălucită în glorioasele lupte dela *Jiu*, *Argeş*, *Oituz*, *Mărăşti* şi *Mărăşeşti*, spulberând renumele îngâfatului mareşal *Makensen*, supranumit *spărgătorul de fronturi*. Ostaşul român a fost în stare să-l convingă pe mareşalul german despre adevărul cuvintelor:

„Pe-aicea nu se trece"

„Glorioasa Epopee Română" e scrisă în versuri curgătoare, cu informaţiuni şi date precise, care de multe ori sunt de un adevăr, şi de o frumseţe rară.

Nu am găsit în aceste patru broşuri preamărirea aviaţiei noastre naţionale, ale cărei fapte de eroism nu se pot exprima în cuvinte, dar nici condamnarea ostaşului jidan spion, dezertor, trădător, iar ca prinsonier jefuitor şi împilator al ostaşilor şi naţiei româneşti. (Vezi „Jidanii în răsboiu" de A. C. Cuza).

Broşurile de care ne ocupăm se pot cumpăra dela autor cu preţul de 20 Lei bucata Noi le recomandăm cu plăcere cititorilor nostri.

Intre biserică şi politică. Menirea preotului — în concepţia învăţăturii lui Isus Hristos — este aceea unică, de slujitor al bisericii. Din păcate, firea omenească, pătimaşă şi darnică de măriri deşarte, abate dela calea adevărată pe unii slujitori ai Domnului. Sub acest raport pilde întristătoare ne stau drept mărturie nedesminţită. Nesocotirea celor spirituale, abdicarea dela simţul demnităţii şi rătăcirea prin „anumite" tabere politice protivnice deci ideei creştine alcătuiesc un capitol destul de cuprinzător în caracterizarea unor anumiţi clerici. Pilda următoare ne va conduce la concluziile de mai sus: Era ziua de Sf. Ilie (20 Iulie a. c.) în oraşul Câmpulung Muscel. Dintr'un explicabil simţimânt de pietate creştină am mers la biserică şi anume la biserica Şubeşti, care după cât ştiu e şi monument istoric Dar amarnică dezamăgire! In această zi de praznic casa Domnului era pusă sub lacăt. M'am interesat printre creştinii învecinaţi cu biserica căci eu nu eram decât un simplu vizitator al Câmpulungului — despre preotul respectiv. Mi s'a spus, că preotul bisericii — *Victor Niculescu — de când a fost ales deputat naţional-ţărănist ţine încuiat Sfântul locaş;* de altfel, au adăogat oamenii — amărâţi — nici înainte de a fi deputat nu se prea prăpădea după biserică. Cazul acesta este de o gravitate excepţională. Intr'un ţinut bântuit cu furie de sectele religioase (jud. Muscel) — preotul dezertează dela datorie. Şi Doamne! Face politică naţional-ţărănistă, adică pretinde că reprezintă elementul patriotic, tradiţional al ţăranului român.

Ţăran român — fără credinţă şi fără biserică — aceasta în concepţia actualilor arendaşi ai Statului românesc prin inspiraţia gazetarilor „atei" din Sărindar.

Oare patriarhia românească nu are nimic de zis? Dr. N.

Către Cititorii noştri. Rugăm pe toţi onor. noştri cititori să ne informeze, din timp în timp, despre isprăvile *Jidanilor şi ale Românilor jidoviţi, săvârşite în dauna statului, a neamului şi a Bisericii noastre.*

Numai în felul acesta vom putea scoate la iveală, cât este de mare pericolul jidovesc pentru neamul nostru, pericol pe care partidele politice nu vreau să-l vadă, pentrucă toate au legături de afaceri cu neamul lui Iuda.

O întrebare la loc. Coana *Tiţa Pavelescu* din Focşani, în gazeta „*Sentinela*" din 1 Sept. 1929, întreabă pe Dl Ministru de finanţe, din care motiv nu încasează pentru fisc, 32% din fantasticile sume adunate de jidani, pentru scopuri particulare jidoveşti, atunci când toate veniturile petrecerilor aranjate pentru scopuri culturale şi de binefacere, nu scapă acestui impozit de 32%

Noi cerem domnului ministru de finanţe aplicarea legii şi faţă de banii adunaţi de Jidovime, pentru visteria Cahalului. Şi întrucât banii adunaţi de Români, pentru scopuri de utilitate publică, sunt taxaţi cu un impozit de 32%, cerem ca sumele adunate de neamul lui Iuda, pentru Scopurile criminale ale Cahalului, să fie taxate cu întreitul impozitului de 32% adică cu 96%. Şi totuşi e prea puţin!

ADUCEM LA CUNOŞTINŢA tuturor abonaţilor noştri la revistă şi gazeta pentru popor, că numărul 45 al *Infrăţirii româneşti pentru popor* a conţinut în întregime *Manifestul către Români* al Preşedintelui nostru Dl A. C. Cuza. Acel număr l-am trimes tuturor abonaţilor noştri la foaia populară. Dacă nu-l vor fi primit nu este vina noastră; ci a funcţionarilor dela poştă, cari vor fi avut ordin dela guvernul Maniu-Mihalache să oprească a pătrunde lumina adevărului la satele, pe care naţional-ţărăniştii le-au minţit spre a se ridica la putere pe umerii sătenilor, cari i-au crezut şi acum se căiesc că i-au crezut.